

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SLUŽBENIČKOG SUDA
EUROPSKE UNIJE (drugo vijeće)
28. lipnja 2016.

Predmet F-40/15

FV
protiv
Vijeća Europske unije

„Javna služba – Ocjenjivanje – Izvješće o ocjeni – Pravni interes – Degradiranje analitičkih procjena – Zahtjev za mišljenjem odbora za izvješća – Izmjena određenih ocjena koje je izvršio drugi ocjenjivač i koje ne utječu na ukupnu ocjenu – Očita pogreška u ocjeni – Obveza obrazlaganja – Dužnost brižnog postupanja“

Predmet: Tužba podnesena na temelju članka 270. UFEU-a, primjenjivog na Ugovor o EZAE-u na temelju njegova članka 106.a, kojom F. V. traži poništenje izvješća o ocjeni za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2013.

Odluka: Tužba se odbija. F. V. snosi vlastite troškove i nalaže mu se snošenje troškova Vijeća Europske unije.

Sažetak

1. *Tužbe dužnosnikâ – Pravni interes – Tužba za poništenje izvješća o ocjeni – Dužnosnik kojemu su konačno prestale dužnosti – Zadržavanje pravnog interesa – Pretpostavka*
(Pravilnik o osoblju za dužnosnike, čl. 43., 90. i 91.)

2. *Dužnosnici – Ocjenjivanje – Izvješće o ocjeni – Diskrecijska ovlast ocjenjivača – Sudski nadzor – Granice*
(Pravilnik o osoblju za dužnosnike, čl. 43.)

3. *Dužnosnici – Ocjenjivanje – Izvješće o ocjeni – Obveza obrazlaganja – Obveza da se činjenicama potkrijepe komentari iz izvješća o ocjeni – Nepostojanje – Nužna dosljednost između opisnih komentara i ocjena*
Poništenje jedino u slučaju očite nedosljednosti (Pravilnik o osoblju za dužnosnike, čl. 43.)

4. *Dužnosnici – Uznemiravanje – Pojam – Ponašanje čiji je cilj diskreditirati dotičnu osobu ili pogoršati njezine uvjeta rada – Izvješće o ocjeni koje sadržava kritičnu ocjenu rada dužnosnika – Isključenje*
(Pravilnik o osoblju za dužnosnike, čl. 12.a st. 3.)

5. *Tužbe dužnosnikâ – Pretpostavke dopuštenosti – Poštovanje prethodnog upravnog postupka*
(Pravilnik o osoblju za dužnosnike, čl. 90. i 91.)

1. Kada je riječ o pravnom interesu dužnosnika ili bivšeg dužnosnika za podnošenje tužbe za poništenje izvješća o ocjeni karijere koje se na njega odnosi, valja istaknuti da navedeno izvješće predstavlja vrijednosni sud njemu hijerarhijski nadređenih osoba o načinu na koji je ocjenjivani dužnosnik ispunio zadatke koji su mu bili povjereni i o njegovu ponašanju u službi tijekom predmetnoga razdoblja i da neovisno o svojoj budućoj uporabi predstavlja formalni pisani dokaz o kvaliteti rada dužnosnika. Takva ocjena nije samo opisivanje zadataka obavljenih tijekom određenog razdoblja, već sadržava i ocjenu ljudskih kvaliteta koje je ocjenjivana osoba pokazala prilikom izvršavanja svoje profesionalne aktivnosti. Stoga, svaki dužnosnik ima pravo na to da za svoj rad dobije ocjenu donesenu na pravedan i pravičan način. Slijedom toga, u skladu s pravom na djelotvornu sudsku zaštitu, dužnosniku se u svakom slučaju mora priznati pravo na osporavanje izvješća o ocjeni koje se na njega odnosi zbog njegova sadržaja ili zato što nije bilo doneseno prema pravilima propisanim Pravilnikom o osoblju.

U tom pogledu, izvješće o ocjeni, koje ima važnu ulogu u razvoju karijere dužnosnika, načelno utječe na interes ocjenjivane osobe samo do konačnog prestanka njegove dužnosti, tako da nakon tog konačnog prestanka dužnosniku načelno više nije dopušteno podnijeti tužbu, osim ako dokaže postojanje posebne okolnosti koja opravdava osoban i konkretan interes za poništenje predmetnog izvješća.

Interes ocjenjivanog dužnosnika za osporavanje izvješća o ocjeni zbog njegova sadržaja u svakom slučaju i dalje postoji kad njegovo izvješće o ocjeni sadržava izričito negativne ocjene o njegovoj učinkovitosti i ponašanju u službi.

(t. 44., 46. i 49.)

Izvori:

Sud: rješenje od 19. listopada 1999., N/Komisija, C-21/99 P, EU:C:1999:508, t. 24. i presuda od 22. prosinca 2008., Gordon/Komisija, C-198/07 P, EU:C:2008:761, t. 43. do 45.

Opći sud Europske unije: presuda od 12. srpnja 2011., Komisija/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, t. 157. i 162.

2. Službenički sud nije ovlašten svojom ocjenom nadomjestiti ocjenu koju daju osobe nadležne za ocjenjivanje rada ocjenjivane osobe, s obzirom na to da institucije Unije imaju veliku diskrecijsku ovlast pri ocjenjivanju rada dužnosnika. Stoga je nadzor sudova Unije glede sadržaja izvješća o ocjeni ograničen na nadzor ispravnosti postupka, materijalne točnosti činjenica i nepostojanja očite pogreške u ocjeni ili zlouporabe ovlasti. Stoga nije na Službeničkom sudu da nadzire osnovanost ocjene uprave o profesionalnim sposobnostima dužnosnika kad ona uključuje složene prosudbe koji po samoj svojoj naravi ne mogu biti predmet objektivne provjere.

Slijedom navedenog, kako bi se utvrdilo da je uprava počinila očitu pogrešku u ocjeni činjenica koja je takve naravi da opravdava poništenje izvješća o ocjeni, dokazi koje je dužan podnijeti tužitelj moraju biti dovoljni za to da pokažu da ocjene uprave nisu prihvatljive. Drugim riječima, razlog koji se temelji na očitijoj pogrešci mora se odbiti ako se, neovisno o dokazima koje je podnio tužitelj, ocjena koja je dovedena u pitanje još uvijek može prihvatiti kao utemeljena i dosljedna.

(t. 66. i 67.)

Izvori:

Sud: presuda od 1. lipnja 1983., Seton/Komisija, 36/81, 37/81 i 218/81, EU:C:1983:152, t. 23.

Prvostupanjski sud: presude od 12. prosinca 1996., AIUFFASS i AKT/Komisija, T-380/94, EU:T:1996:195, t. 59. i od 12. veljače 2008., BUPA i dr./Komisija, T-289/03, EU:T:2008:29, t. 221.

Službenički sud: presude od 29. rujna 2011., AJ/Komisija, F-80/10, EU:F:2011:172, t. 32. i 35. te navedena sudska praksa i od 8. listopada 2015., FT/ESMA, F-39/14, EU:F:2015:117, t. 74.

3. Ocjenjivač raspolaže širokom diskrecijskom ovlašću za ocjenjivanje rada ocjenjivanih osoba. Međutim, postojanje takve diskrecijske ovlasti ne znači da ocjenjivači nemaju obvezu da u izvješću o ocjeni iznesu sve činjenične i pravne elemente koji su relevantni za njihovo ocjenjivanje te da ispituju i odgovore na sve točke koje osporava ocjenjivana osoba.

Nadalje, svrha opisnih komentara u izvješću o ocjeni jest opravdati analitičke ocjene u izvješću i služiti kao temelj za utvrđivanje ocjene, omogućujući dužnosniku ili članu osoblja u pitanju da razumije dobivene ocjene. Posljedično, s obzirom na njihovu prevladavajuću ulogu u donošenju izvješća o ocjeni, komentari moraju biti dosljedni danim ocjenama, tako da se one smatraju brojčanim odnosno analitičkim izrazom komentara. Međutim, uzimajući u obzir široku diskrecijsku ovlast priznatu ocjenjivačima, eventualna nedosljednost u izvješću o ocjeni može opravdati njegovo poništenje samo ako je očita.

(t. 88. i 89.)

Izvori:

Službenički sud: presude od 10. rujna 2009., van Arum/Parlament, F-139/07, EU:F:2009:105, t. 88. i od 23. listopada 2013., Solberg/EMCDDA, F-148/12, EU:F:2013:154, t. 41. i navedena sudska praksa

4. Uznemirivanje je definirano tako da obuhvaća djelovanja koja objektivno uzrokuju posljedice koje dovode do diskreditiranja žrtve ili pogoršanja njezinih radnih uvjeta. Budući da djelovanja u pitanju moraju, sukladno članku 12.a stavku 3. Pravilnika o osoblju, biti neprimjerena, slijedi da je kvalifikacija uznemiravanja uvjetovana time da je objektivno dovoljno stvarno, u smislu da bi ga nepristrani i razumni promatrač, koji je uobičajeno osjetljiv i stavljen u iste uvjete, smatrao pretjeranim i vrijednim osude.

Međutim, ocjena rada dužnosnika kojeg je ocijenila hijerarhijski nadređena osoba, iako je kritična, ne može se kao takva kvalificirati kao uznemiravanje.

(t. 104. i 105.)

Izvori:

Službenički sud: presude od 2. srpnja 2009., Giannini/Komisija, F-49/08, EU:F:2009:76, t. 136. i od 16. svibnja 2012., Skareby/Komisija, F-42/10, EU:F:2012:64, t. 65.

5. Dužnosnik koji smatra da je žrtva uznemiravanja mora upravi podnijeti zahtjev za prestanak uznemiravanja. Samo izričito ili prešutno odbijanje tog zahtjeva predstavlja akt kojim se negativno utječe, koji predmetni dužnosnik može osporavati pred sudom Unije nakon provedbe mjerodavnog upravnog postupka.

(t. 106.)

Izvori:

Službenički sud: presuda od 1. veljače 2007., Rossi Ferreras/Komisija, F-42/05, EU:F:2007:17, t. 58. i 59. te rješenje od 25. studenoga 2009., Soerensen Ferraresi/Komisija, F-5/09, EU:F:2009:156, t. 27.